

Νίπελ

Τ.4~δεύτερο δεκαπενθήμερο οκτώβρη '99

έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδόρων

ούτε βήμα πίσω

όλα συνεχίζονται

Αν λοιπόν αυτό που επιθυμούν οι δικαστές είναι ένας άνθρωπος μαζεμένος που ζητά επιείκεια, τότε το ανάστημα απέναντί τους πρέπει να είναι ορθωμένο όσο ποτέ. Αν αυτό που αποζητούν είναι μισόλογα, υποχωρήσεις και υπεκφυγές που θα συνιστούν μια έμμεση δήλωση μετανοίας, τότε ο λόγος απέναντί τους πρέπει να ρέει ατίθασος και επιθετικός. Αν το μήνυμα που θέλουν να εκπέμψουν με μια ενδεχόμενη καταδίκη είναι αυτό της τύχης που περιμένει όποιον συγκρουστεί με την καθεστηκία τάξη πραγμάτων, τότε το μήνυμα του φυλακισμένου αγωνιστή πρέπει να είναι αυτό της συνέχισης του αγώνα ακόμη και μέσα από τη δυσχερή θέση στην οποία βρίσκεται. Ούτε βήμα

Λευτερια στον αναρχικό Κώστα Μητροπέτρο
που Δικαζεται στις 1-11-1999

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Κώστας Μητροπέτρος, όπως και πολύ άλλοι, άλλωστε, ήταν εδώ και καιρό φυλακισμένος. Φυλακισμένος της μισθωτής εργασίας, φυλακισμένος της καπιταλιστικής πόλης, φυλακισμένος των ιεραρχικών κανονικοτήτων που αυτό το σύστημα όριζε και περιφρουρούσε. Συνειδητοποιώντας αυτή την φυλακή, παρόλη της την απεραντοσύνη και παντοδυναμία, επέλεξε να μην παραιτηθεί, να μην εσωτερικεύσει τις κανονικότητες της, να μην παραδοθεί σε αυτές. Επέλεξε, όπως λίγοι, την ρήξη. Μέσα στην δυναμική αυτή διαδικασία ερμηνείας της φυλακής, αναζήτησης των δομικών της στοιχείων, ανίχνευσης των δυνάμεων που την αρνούνται, σύνθεσης τους μέσα από τις διαδικασίες σύγκρουσης με αυτή, βάζοντας με τις όποιες δυνάμεις του την ελευθερία μπρος από την επιπλωμένη επιβίωση, βρέθηκε στα χέρια των δεσμοφυλάκων αυτής της φυλακής. Με τον φόβο του εγκλεισμού, από τον Ιούνιο του '98 που συνελήφθηκε, αλλά από το Νοέμβριο του '98 με τον ίδιο τον εγκλεισμό, προσπάθησαν να τον τσακίσουν για να πειθαρχήσουν αυτόν και τους γύρω του, για να διατηρήσουν την τάξη νεκροταφείου μες στην κοινωνία- φυλακή. Ο Κώστας Μητροπέτρος εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί, και μέσα από την φυλακή εξακολουθεί να παλεύει ενάντια στην μικρή και μεγάλη φυλακή, εξακολουθεί να παλεύει για την υπόθεση της ελευθερίας.

Τα γεγονότα

Στα πλαίσια συνολικότερων σοσιαλφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων μέσα στην νέα ελληνική κοινωνία κατατίθεται ο νόμος 25/25 για την εκπαίδευση. Μεταξύ των άλλων, η επετηρίδα των καθηγητών καταργείται και αντικαθίσταται από εξετάσεις. Από το δικαίωμα στην απασχόληση (μιας προηγούμενης σοσιαλδημοκρατικής ρύθμιση) περνάμε στο "ο ικανότερος επιβιώνει" της σοσιαλφιλελεύθερης ζούγκλας. Έτσι επιχειρείται να μετατραπεί η οργή για την ανεργία από αυτούς που δεν διορίζονταν σε αυτομομφή για την ατομική πλέον ανικανότητα του άνεργου να επιτύχει στις εξετάσεις..

Μια σειρά από κινητοποιήσεις ενάντια στις αναδιαρθρώσεις ξεκινούν είτε από ανθρώπους που βλέπουν ότι χάνουν την αυριανή απασχόληση τους ως μισθωτοί στο δημόσιο τομέα, είτε από ανθρώπους που για λόγους συνείδησης δεν θέλουν να μπουν στο παιγνίδι της επικράτησης του ισχυρότερου. Ξεκινούν λοιπόν αμυντικές κινητοποιήσεις για την διατήρηση των υπολειμμάτων της προηγούμενης σοσιαλδημοκρατικής ρύθμισης, της "εγγυημένης απασχόλησης για όλους". Κινητοποιήσεις που, βρισκόμενες ως επί το πλείστον κάτω από τον έλεγχο του συνδικαλιστικού αριστερού - αριστεριστικού συναφιού, περιφρουρούν την νομιμότητα ως προς τις μορφές που παίρνει ο αγώνας, αρνούνται να βάλουν στο κέντρο το ίδιο το ζήτημα της σύγκρουσης κεφαλαίου εργασίας και των αναδιαρθρώσεων, εξαφανίζοντας έτσι την δυνατότητα συνάντησης στην βάση αυτών των ζητημάτων με άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Επίσης αρνούνται να βάλουν ζητήματα που έχουν να κάνουν με τον ρόλο του εκπαιδευτικού στην αναπαραγωγή του ιεραρχικού-εκμεταλλευτικού συστήματος, στην λειτουργία του ως κρατικού δεσμοφύλακα του σχολείου φυλακή, αδυνατώντας έτσι να συναντηθούν με τους φυλακισμένους της καπιταλιστικής εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Η έκταση ωστόσο των αναδιαρθρώσεων είναι τέτοια, που περιθώρια εκτόνωσης ακόμη και αμυντικών αγώνων δεν υπάρχουν, έτσι οι κινητοποιήσεις οδηγούνται σε σύγκρουση, με σημείο σταθμό τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ.

Παρότι στις κινητοποιήσεις όλα τα προηγούμενα ζητήματα δεν έγιναν κεντρικά με αποτέλεσμα να μην μπορούν να υπερβούν τον χαρακτήρα μιας δυναμικής κλαδικής αντιπαράθεσης, εντούτοις σε ένα κομμάτι των κινητοποιούμενων (στους οποίους κυριαρχούσε το προηγούμενο διάστημα ως κίνητρο αγώνα η άρνηση τους να πατήσουνε για να την γλιτώσουνε πάνω στους άλλους) κάποια στερεότυπα σπάζουν, μια διάθεση συνολικότερης αντιπαράθεσης αρχίζει να πλανιέται, και αυτό αντανακλάται και στις μορφές που παίρνουν οι κινητοποιήσεις μπροστά στα εξεταστικά κέντρα, καθώς και την προσωρινή, δυστυχώς, αλλά πλήρη απώλεια ελέγχου του κόσμου από τις πυροσβεστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες. Εκεί βρίσκεται και ο Κώστας Μητροπέτρος, με πολλούς άλλους, νιώθοντας μέσα από τους καπνούς των οδοφραγμάτων τις μυρωδιές της ελευθερίας, την αρχή της υπέρβασης του κλαδικού και των ρόλων....

16 Ιούνιο '98. Δικαστήρια στην Ευελπίδων. Συμμορία εθνικοσοσιαλιστών επιτίθεται σε συγκεντρωμένους συμπαραστάτες των δικαζομένων - συλληφθέντων από τις συγκρούσεις στα εξεταστικά κέντρα τις προηγούμενες μέρες, στέλνοντας έναν από αυτούς στην εντατική.

18 Ιούνιο '98. Πλατεία Κάνιγγος. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στις δολοφονικές επιθέσεις των εθνικοσοσιαλιστών, ενάντια στην δολοφονική τάξη που εκκολάπτει το αυγό του φιδιού, επιθέσεις σε κυβερνητικά κτίρια αστυνομικά οχήματα και οχήματα τηλεοπτικών σταθμών. Στις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, ένας διαδηλωτής καταλήγει στο νοσοκομείο με αστυνομική σφαίρα στην κοιλιά. Σύλληψη του Κώστα Μητροπέτρο, συγκάλυψη των γεγονότων-, εκτόνωση του κόσμου από καθεστωτικές συνδικαλιστικές αριστερές και αριστεριστικές οργανώσεις.

18 Νοέμβριο '98. Μετά από πέντε μήνες διαρκών αναβολών και αφού οι όποιες συλλογικοποιήσεις γύρω από τον αγώνα των αδιόριστων ατονούν και οι καθεστωτικές εσωτερικές αστυνομίες των κινήσεων κάνουν ότι μπορούν για να αποκοινωνικοποιήσουν την υπόθεση του Κώστα Μητροπέτρο, εισαγγελεύς και μπάτσοι τον προφυλακίζουν. Δεν συνεμορφώθη κι άλλωστε δεν τους άφησε και περιθώρια. Δεν εμφανίστηκε ούτε στην απολογία του, ούτε με την γενικότερη στάση του, σαν ο τυχαίος περαστικός ή έστω σαν μετανοημένος. Δεν αποκήρυξε μετά βδελυγμίας τις κοινωνικές συγκρούσεις, δεν ξέχασε τους φυλακισμένους συντρόφους, δεν έγινε πρώτη ύλη για καριέρες δεν παραδόθηκε στην αριστερά που σφυρίζει αδιάφορα όταν δεν διαολοστέλνει την κοινωνική βία, δεν έγινε σκαλοπάτι για τους υπερασπιστές των δικαιωμάτων μιας εκσυγχρονισμένης αστικής δημοκρατίας, δεν αποκοινωνικοποίησε τις πράξεις του, δεν νομιμοποίησε τα ΜΜΕ, έμεινε εκεί που είχε ήδη έντιμα επιλέξει. Κρατώντας όχι απλά την αξιοπρέπεια, αλλά και την θέση του στα οδοφράγματα του πολέμου για την κοινωνική απελευθέρωση γνωρίζοντας ότι αυτός ο πόλεμος δεν είναι διανοουμενίστικο χόμπι, τόπος φρικιάρικων συναντήσεων, τσάμπα μαγκιά, φαντασίωση διαφυγής, αλλά είναι ο πόλεμος του.

Εμείς

Η αποφυλάκιση του Κώστα Μητροπέτρο και του Νίκου Μαζιώτη, ανθρώπων που έξω και ενάντια από το ρόλο του θύματος παίρνουν ενεργή θέση στον κοινωνικό πόλεμο με την πλευρά των εξεγερμένων, πολύ λίγο περνάει από τα χέρια μας. Το ήξεραν από την αρχή και οι ίδιοι και γιαυτό η αδιαπραγμάτευτη θέση τους κάνει όλα τα καθεστωτικά σκυλιά να λυσσάνε για να τους εξοντώσουν και τους προοδευτικούς υπερασπιστές δικαιωμάτων να σιωπούν ηχηρά.

Ο Κώστας Μητροπέτρος πάλευε έξω από την φυλακή ενάντια στον εγκλεισμό μέσα στις καθεστωτικές κανονικότητες, αγωνιζόμενος για την δημιουργία ενός συλλογικού απελευθερωτικού "εμείς", γι αυτό και οδηγήθηκε στη φυλακή.

Αναλογεί σε μας να αρνηθούμε πρώτα από όλα να γίνουμε κομμάτι αυτού που πολεμάμε, να βολευτούμε στα μικροαστικά υπνωτήρια - αναπαυτήρια, ή ακόμα χειρότερα να χρησιμοποιήσουμε αυτούς τους αγώνες ως εφελθία καθεστωτικών καριέρων...

Μας αναλογεί το να σπάσουμε την συνωμοσία της σιωπής, τη συκοφαντία της αποκοινωνικοποίησης γύρω από την υπόθεση τους, το να σπάσουμε τη σιωπή γύρω από τους αδιαπραγμάτευτους αγώνες για την ελευθερία, να δείξουμε ότι οι αιτίες που τους οδήγησαν περήφανους στη φυλακή εξακολουθούν να παραμένουν ζωντανές και αγωνιζόμενες στους δρόμους...

Μας αναλογούν να συμβάλλουμε στις αυριανές πυρκαγιές, στους μικρούς και μεγάλους κοινωνικούς αγώνες χειραφέτησης, στις υπονομεύσεις και τις ανατινάξεις όλων αυτών που μας κάνουν ξένη τη ζωή μας...

Ενάντια στις καθημερινές παγίδες, τις σιωπηλές συναινέσεις, τις ηχηρές επανεντάξεις, ενάντια στον παγωμένο κόσμο της επιβίωσης, να βάλουμε μπρος τις καινούριες έντιμες περιπέτειες της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Κοινωνικός -ταξικός πόλεμος παντού.